

Teatre lliure

© Atalaya TNT

así que pasen cinco años
de Federico García Lorca
direcció Ricardo Iniesta
cia. Atalaya TNT

La companyia andalusa **Atalaya Teatro** torna a aquesta peça surrealista de **Federico García Lorca** que ja va portar a escena el 1986. Un viatge únic en el temps que no es podria fer amb cap més peça teatral, dirigit per **Ricardo Iniesta**.

Premio Nacional de Teatro 2008.

Montjuïc – del 17 al 20 de gener

Así que pasen cinco años

de **Federico García Lorca** direcció **Ricardo Iniesta**

intèrprets **Elena Amada Aliaga, Jerónimo Arenal, Manuel Asensio, Carmen Gallardo, Sílvia Garzón, José Ángel Moreno, María Sanz, Raúl Sirio Iniesta i Raúl Vera**

escenografia **Ricardo Iniesta** / vestuari **Carmen Giles** / maquillatge, perruqueria i estilisme **Manolo Cortés** / il·luminació **Miguel Ángel Camacho** / música **Luis Navarro** / coreografia **Juana Casado** / direcció i seguiment coral **Esperanza Abad i Marga Reyes**

ajudant de direcció **Sario Téllez**

construcció d'escenografia **Pepe Távora** / realització d'utilleria **Sergio Bellido**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Centro Dramático Nacional i Atalaya TNT**

espectacle en castellà
durada **1h. 45' sense pausa**

seguiu #AsíQuePasenCincoAños al twitter

horaris dijous i divendres a les **20:30h.** / dissabte a les **19h.** / diumenge a les **18h.**

preus **29€ / 26€** compra avançada / **24,50€** amb descompte (excepte el dia de l'espectador) / **22€** dia de l'espectador (dissabte tarda) / **18€** Tarifa Plana Abonament Espectador (per a entrades fora d'abonament) / **15€** grups universitaris, Carnet Jove, -30 i tarifa Última Fila / **9€** Generació Lliure (últim minut) / **7€** grups de secundària

Así que pasen cinco años representa alguns dels temes bàsics omnipresents de l'obra total de **García Lorca**, com ara el temps, l'amor i la mort; i temes encreuats entre si, com la importància dels somnis, la frustració, el seu propi viatge interior i l'esterilitat. La narració d'aquesta obra no significa la imatge doble d'aquesta vida, sinó la tensió del seu propi present a través de l'escriptura.

Un jove, enamorat de la seva estimada, li explica a un vell que, per causes que no són d'explicar, jo no em casaré amb ella... fins que no passin cinc anys.

El jove, un ésser pur, deslligat del contorn real, que només viu i ens fa viure la intimitat dels seus somnis i desitjos. Tots els altres personatges: el nen mort, el gat mort, el jugador de rugbi, el maniquí, el pallasso, l'arlequí i els jugadors de cartes, són símbols d'apetències, d'idees, de sensacions; de vivències subconscients.

Así que pasen cinco años forma part del denominat "teatre impossible" de Lorca, alhora que *El Público* i *Comedia sin título*, obres que ja va produir fa dècades el CDN. Només s'ha dut a escena a Andalusia per part d'Atalaya i fora de la nostra comunitat per Miguel Narros, Joan Ollé, Ángeles Cuña i el Teatro del Alba de Aragón... És a dir, que es poden comptar amb els dits d'una mà les companyies que l'han escenificat... i en cap cas no han estat Centres Dramàtics... Molt possiblement tindrà a veure-hi la dificultat de comprensió per als directors d'escena... Alguna cosa que ja "té guanyada" Atalaya i Ricardo Irieste... com ja s'ha exposat anteriorment.

L'obra és d'una modernitat terrible. El tema principal n'és el Temps, de fet Lorca la va subtítular *La leyenda del Tiempo* –un títol que després Camarón de la Isla va triar per al seu LP més conegut, fent servir la lletra d'un dels poemes de Lorca d'aquesta obra-. El llenguatge que domina és l'oníric, però també hi subjau un element de desassossec que hi marca elements propis del teatre de la crueltat, especialment al tercer acte, quan els personatges amenaçadors cauen sobre els protagonistes.

Es produeix una coincidència terriblement inquietant...; l'obra va ser datada per Lorca el 19 d'agost del 31... exactament cinc anys abans de ser assassinat...; i a la peça un dels personatges fa al·lusió al fet que "dentro de cinco años se abrirá un pozo en el que caeremos todos"... allò que li va passar a tot el país després que Franco i el seu alçament feixista obrissin el "pou" de la Guerra Civil.

Els personatges de l'obra no tenen nom perquè són metàfores... El jove és una metàfora de l'autor, i bona part dels altres representen altres visions de si mateix: el nen mort, els amics, el vell, la núvia, la mecanògrafa... Alhora apareixen altres personatges més inquietants que fan de contrapunt als anteriors: el criat, la criada, l'arlequí, el pallasso, la màscara, els jugadors de cartes... I queda un personatge d'una profunditat tràgica pròpia de la tragèdia grega, els textos del qual contenen una bellesa difícilment equiparable en cap altra obra dramàtica en llengua castellana: el maniquí.

La peça té una immensa riquesa de colors i d'atmosferes que la fan insòlita en el panorama teatral espanyol.

Así que pasen cinco años no és un text més per a Atalaya. Es tracta de l'obra que va fer visible la companyia en l'àmbit estatal. Després d'estrenar-se al Círculo de Bellas Artes de Madrid el 1986, on es va representar durant dos mesos, Atalaya va recórrer amb el muntatge trenta províncies de tot l'estat i va fer un total de 130 funcions. Va passar de realitzar espectacles de teatre de carrer a recórrer un bon nombre de teatres de les capitals espanyoles. Carmen Gallardo va rebre el premi a l'actriu revelació de l'any a Madrid i, dos anys després, Atalaya va passar a ser companyia concertada per l'INAEM del Ministeri de Cultura. Grans personalitats i especialistes en Lorca com Rafael Alberti i Gerardo Diego –companys de la Generació del 27–, Isabel García Lorca i Manuel Fernández Montesinos –germana i nebot del poeta–, escriptors com Antonio Gala i Muñoz Molina, i homes de teatre com José Monleón i Lluís Pasqual van destacar l'enorme sorpresa que significava aquest muntatge que aportava una nova visió de l'obra de Lorca, en el 50è. aniversari de la seva mort.

El 2016, quan feia vuitanta anys de l'assassinat del poeta i trenta de l'estrena d'aquell muntatge, el Centro Dramático Nacional va proposar aquesta coproducció a Atalaya, considerant que es tractava de la companyia més representativa del teatre andalús i aquest text era un dels pocs de l'autor de Granada que no s'havien presentat mai al CDN.

la crítica ha dit

Atalaya fa clar i assequible l'univers surreal de García Lorca en un gran treball d'equip. Una lectura vigorosa, poètica i expressiva d'una tragèdia simbolista i surreal [...] que es recolza en la labor física excepcional d'un grup d'actors destre, homogeni i ben ajustat. Val molt i molt la pena.

Javier Vallejo (El País)

És un muntatge torbador, per descomptat antinaturalista. Inquietant i fascinant. Cada intèrpret és una metàfora lunar. Atalaya és un llenguatge escènic pur, radical.

Javier Villán (El Mundo)

Aquell llargament qualificat de «teatre impossible» de Lorca ha deixat de ser-ho gràcies a muntatges intel·ligents com aquest. Una posada en escena delicada i enigmàtica, impregnada d'un alè poètic subjugador, que dilucida el pols de la peça en una successió d'escenes brillants banyades per la llum màgica de Miguel Angel Camacho. Un espai escènic suggeridor i d'una força plàstica molt bella. Dues generacions d'actors, lliurats del tot, plens de vigor expressiu.

Juan Ignacio Garzón (ABC)

L'espectador té l'ocasió de trobar-se amb allò que és excepcional, fins i tot davant d'allò que és fascinant; un qualificatiu, aquest, que acostumo a reservar per a les actuacions en què la companyia triomfa quan s'enfronta amb el més difícil, gairebé a l'impossible. Molt bonic i suggeridor el vestuari eclèctic dissenyat per Carmen de Giles. Felicitem el Centro Dramático Nacional per programar una funció amb majúscules: teatre teatre...

Ignacio Suárez-Zuloaga (Relatos fascinantes)

Un muntatge excepcional. Una producció extraordinària, d'una bellesa rarament aconseguida en un escenari, en la qual tots els elements conspiren a l'uníson per aconseguir un espectacle inspirat, enlluernador [...] A la solidesa d'aquesta coproducció de nivell internacional, s'hi suma un repartiment en què els nou components ofereixen un mostrari de personatges secundaris de gran impacte, de l'aparició inicial de la parella fantasmagòrica que formen el nen i el gat morts al malson final dels jugadors de cartes.

José Catalán Deus (PeriodistaDigital)

Una posada en escena atrevida, de la qual Lorca se sentiria orgullós. Ha sortit a la perfecció i manté tota l'essència del millor Lorca. Iniesta i la seva companyia han fet diana i algun dels personatges són representats amb una qualitat enorme.

Julián Vadillo (Periódico Diagonal)

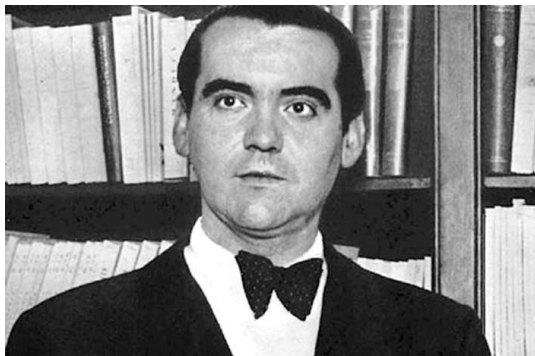
Escenari màgic l'ideat per a aquesta funció. Una creativitat de gran abast. El treball d'equip torna a ser lloable.

Horacio Otheguy (Culturamás)

l'autor

Federico García Lorca

Fuente Vaqueros 1898 – prop del barranc de Víznar, 1936

1898 Neix el 5 de juny a Fuente Vaqueros, un poble de la Vega de Granada que es convertirà en el paradís infantil del poeta.

1899-1906 Durant la infantesa, sobresurt per la seva habilitat musical i per una gran imaginació, que aviat es concreta en jocs que apunten el seu

interès pel teatre, com ara les recreacions de la cerimònia de la missa o el teatre de titelles. Comença a prendre consciència de la condició social privilegiada en què viu, la qual cosa determinarà la seva futura mirada crítica envers la realitat i la seva reivindicació de justícia per les classes humils i populars. Aquests anys, caracteritzats també pel seu contacte amb la natura i amb la vida rural, seran decisius en la configuració de la seva particular visió del món.

1907 Per interessos comercials, la família es trasllada al poble d'Asquerosa (actualment anomenat Valderrubio); en alguns sentits, l'espai real d'aquesta casa i el seu entorn seran evocats més endavant durant la redacció de *La casa de Bernarda Alba*.

1909 Trasllat familiar a Granada. Anys més tard, el poeta xifrarà simbòlicament amb la data de 1910 l'any de la pèrdua del paradís infantil camperol i el primer pas al món adult de la ciutat.

1915 Acaba els estudis de Batxillerat, compaginats amb una formació musical com a pianista. La pressió familiar el fa desistir de continuar la carrera de música i inicia els estudis de Lletres i de Dret a la Universitat de Granada.

1916-1917 Realitza diversos viatges d'estudis per Andalusia, Castella i Galícia, durant els quals coneix Antonio Machado i Miguel de Unamuno. Algunes d'aquestes experiències constituiran la base del seu primer llibre, *Impresiones y paisajes* (1918). Els seus textos juvenils reflecteixen una crisi religiosa i els conflictes personals motivats per la pròpia homosexualitat. Es produeix en aquest moment una identificació entre la passió amorosa i l'angoixa i la frustració, que considerarà sempre un sentiment inherent a l'ésser humà.

1918-1919 Viatja a Madrid, s'instal·la a la Residencia de Estudiantes i inicia el contacte amb alguns dels joves poetes i artistes de les avantguardes. Coneix el

músic Manuel de Falla, amb qui mantindrà una estreta amistat que el va influir molt transmetent-li l'amor per les tradicions populars. També va tenir l'oportunitat de conèixer Juan Ramón Jiménez i Machado, i artistes com Buñuel o Dalí. En aquest ambient, Lorca es va dedicar amb passió no només a la poesia, sinó també a la música, el dibuix i el teatre.

1920 Al març puja a l'escenari del Teatro Eslava de Madrid amb *El maleficio de la mariposa*, "comedia en tres quadros" escrita en vers dirigida per Gregorio Martínez Sierra, amb decorats de Mignoni i figurins de Rafael Barradas. L'obra és un fracàs rotund. Comença a escriure les *Suites*.

1921 Es publica *Libro de poemas*, una selecció de composicions antigues. Inicia la redacció d'una obra de titelles, *Tragicomedia de don Cristóbal y de la señá Rosita*, que experimentarà un llarg procés de composició i de canvis. La protagonista femenina anticipa bona part dels conflictes desenvolupats en un futur per altres heroïnes lorquianes.

1922 Juntament amb Falla i d'altres amics de Granada, impulsa la celebració del Concurso de Cante Jondo, una experiència que l'inspira en la composició de *Canciones* (editat el 1927), del *Poema del cante jondo* (editat el 1931) i del seu assaig-conferència *El cante jondo. Primitivo canto andaluz*.

1923-1924 Es gradua en Dret. Coneix Salvador Dalí a la Residencia de Estudiantes. Inicia la redacció del *Romancero gitano*. Conclou la primera versió de *Mariana Pineda*, "romance popular en tres estampas".

1925 Passa la Setmana Santa a la casa dels Dalí a Cadaqués i visita Barcelona, en l'origen d'un marcat amor per Catalunya. Escriu l'*Oda a Salvador Dalí*, una composició decisiva en la seva evolució estètica avantguardista, i *El paseo de Buster Keaton*, un diàleg cinematogràfic.

1926 Pronuncia a Granada la conferència *La imagen poética de don Luis de Góngora*. Acaba *Amor de don Perlimplín con Belisa en su jardín*, "aleluya erótica en cuatro cuadros".

1927 Publica el poemari *Canciones*, que el consolida com un dels principals poetes de la seva generació. Margarida Xirgu accedeix a estrenar *Mariana Pineda*, fet que representa l'inici d'una estreta amistat i col·laboració entre el dramaturg i l'actriu catalana. Lorca torna a Barcelona per encarregar-se dels preparatius de l'estrena, que es farà el mes de juny al Teatro Goya amb una escenografia de Dalí. L'obra és ben acollida per part dels espectadors i dels crítics. Viu un estiu feliç amb Dalí a Cadaqués i coneix, entre d'altres, en Sebastià Gasch i en Lluís Montanyà. Fa la seva primera exposició de dibuixos a la Galeria Dalmau de Barcelona. Al desembre participa en l'homenatge a

Góngora que organitza l'Ateneo de Sevilla, on coneix al torero Ignacio Sánchez Mejías.

1928 Publica *Primer romancero gitano* que, tot i que obté un èxit popular immens, no satisfà l'autor a causa de la lectura folklòrica que en fa el públic. Pronuncia algunes de les seves conferències més importants: *Imaginación, inspiración y evasión* o *Sketch de la nueva pintura*.

1929 Molt afectat per una crisi amorosa i per la distància amb un Dalí que, molt proper a Buñuel i a les files del surrealisme, critica amb duresa el *Romancero gitano* com a llibre “*putrefacto*” i l'omple de dubtes pel que fa a la seva proposta estètica, Lorca decideix viatjar a Nova York. Comença a escriure *Poeta en Nueva York*, una obra fonamental que es publicarà pòstumament. Redacta el guió cinematogràfic de *Viaje a la luna*.

1930 Abans de tornar a Espanya, passa uns mesos a Cuba, on gairebé acaba l'experimental *El público, “drama en cinco cuadros”*, una de les peces clau del seu teatre. En aquesta obra defensa un “*teatre sota la sorra*”, revolucionari i sense màscares, davant del “*teatre a l'aire lliure*” burgès i hipòcrita. Margarida Xirgu estrena al desembre al Teatro Español de Madrid la versió de cambra de *La zapatera prodigiosa, “farsa violenta en un prólogo y dos actos”*, acabada el 1928 i representada amb figurins i decorats fets també per Lorca.

1931 Comença la redacció de *Diván del Tamarit* i finalitza *Así que pasen cinco años, “leyenda del Tiempo”*, un dels drames més rupturistes. Amb el suport del Govern republicà i amb l'objectiu de fer arribar al poble les obres del teatre clàssic espanyol, crea la companyia de teatre ambulant, La Barraca integrada per estudiants universitaris i de la qual és director artístic.

1932 Difon per tota Espanya part dels poemes de *Poeta en Nueva York* en diverses conferències-lectura de l'obra. Visita Galícia i compon alguns poemes en gallec. Fa les primeres sortides amb La Barraca. Escriu *Bodas de sangre, “tragedia en tres actos y siete cuadros”* inspirada en l'anècdota d'un crim passional que va passar a Níjar, que el dramaturg transforma en una tragèdia d'un andalusisme tel·lúric i mític amb la qual s'inicia en els drames rurals.

1933 Al març s'estrena de *Bodas de sangre* al Teatro Beatriz de Madrid, amb direcció de Lorca mateix per la companyia de Josefina Díaz de Artigas i Manuel Collado, i amb decorats de Santiago Ontañón i Manuel Fontanals. S'estrena al Teatro Español, en una única funció, *Amor de don Perlimplín con Belisa en su jardín*, prohibida durant la dictadura de Primo de Rivera i representada conjuntament amb una nova versió de *La zapatera prodigiosa* (1933). Continuen les representacions de La Barraca. S'estrena *Bodas de sangre* a

Barcelona, Buenos Aires i Montevideo i, davant el gran èxit que obté l'obra, Lorca viatja amb Manuel Fontanals a la capital argentina. A Buenos Aires aconsegueix una popularitat espectacular, coneix escriptors i artistes com ara Pablo Neruda, llegeix la conferència *Juego y teoría del duende* i estrena una versió ampliada de *La zapatera prodigiosa*.

1934 S'estrena a Buenos Aires *Mariana Pineda*, una versió de *La niña boba* [*La dama boba*] de Lope de Vega i l'obra per a titelles *Retablillo de don Cristóbal y doña Rosita*. Visita Montevideo. De tornada a Espanya, compon la cèlebre elegia *Llanto por la muerte de Ignacio Sánchez Mejías*, després de la tràgica mort del seu amic. Al desembre, la companyia de Margarida Xirgu i Enric Borràs, amb decorats de Manuel Fontanals i direcció de Cipriano de Rivas Cherif, estrena *Yerma* al Teatro Español. Un drama sobre l'esterilitat de nova ambientació rural que provoca una notable polèmica entre el públic conservador i suposa la consagració de Lorca.

1935 Pronuncia la seva *Charla sobre el teatro*. Al Neighborhood Playhouse de Nova York estrena, al febrer, *Bitter Oleander*, la traducció anglesa de *Bodas de sangre*. Nova estada a Barcelona, on es reestrena amb gran èxit *Yerma* i es retroba, després de set anys, amb Salvador Dalí. A finals d'any, al Teatro Principal Palace de Barcelona, la Xirgu reestrena triomfalment un nou muntatge de *Bodas de sangre* i estrena també *Doña Rosita la soltera o El lenguaje de las flores*, "poema granadino del Novecientos, dividido en varios jardines, con escenas de canto y baile", dirigits tots dos per Rivas Cherif. Lorca organitza una representació especial de *Doña Rosita la soltera*... per a les floristes de La Rambla, i rep un homenatge multitudinari a l'Hotel Majestic de Barcelona.

1936 S'edita *Primeras canciones* i lliura a impremta *Diván del Tamarit*. Amb la seva direcció, el Club Anfistora inicia els assaigs d'*Así que pasen cinco años*, que pensen estrenar el mes de setembre. Llegeix a alguns amics *La casa de Bernarda Alba*, "drama de mujeres en los pueblos de España", que acaba el 19 de juny. Poc abans del cop d'estat feixista, decideix viatjar a Granada. El 16 d'agost, el mateix dia que el seu cunyat Manuel Fernández-Montesinos, alcalde socialista de Granada, havia estat afusellat, Lorca és detingut. La nit del 19 d'agost és assassinat prop del barranc de Víznar.

1945 El 8 de març, Margarida Xirgu protagonitza l'estrena mundial de *La casa de Bernarda Alba* al Teatro Avenida de Buenos Aires.

el director

Ricardo Iniesta

S'inicia a l'escena a Madrid, on experimenta inicialment en el teatre d'*agit-prop* durant el franquisme, amb el grup universitari La Guadaña. El 1979 es posa al capdavant de Lejanía Teatro i, el 1983, funda Atalaya a Sevilla, la companyia amb la qual ha dirigit tots els seus espectacles. El 1994 idea i crea Territorio de Nuevos Tiempos (TNT), el primer centre d'investigació, pedagogia i producció teatral de caràcter privat a Andalusia. Les dues entitats han estat incloses en la Xarxa de Laboratoris Teatral d'Europa que agrupa en el Programa de la Unió Europea LABORATORIS TEATRALS EUROPEUS COM A INNOVADORS CULTURALS quatre centres i companyies teatrals més: l'Odin Teatret (de Dinamarca), el Théâtre du Soleil (de França), el Grotowski Center (de Polònia) i el TTB (d'Itàlia).

La formació de Ricardo Iniesta se sosté sobretot en l'aprenentatge directe amb Eugenio Barba i l'Odin des del 1979, les tècniques orientals de les diverses tradicions teatrals, la metodologia brechtiana –a partir del treball realitzat al Berliner Ensemble el 1985–, la biomecànica de Meierhold i la metodologia de Rudolf Laban.

Però segons les seves paraules la major part del seu aprenentatge el deu als companys amb els quals ha treballat a Atalaya per un llarg període: Carmen Gallardo, Javier Centeno, Paco Gil, Cristina Samaniego, Jerónimo Arenal, Aurora Casado, Sario Téllez, Joaquin Galán, Marga Reyes, Silvia Garzón...

espectacles dirigits

2008 *Ariadna* versió de Carlos Iniesta. Coproducció CAT-Atalaya . Premi XXV Mostra de Ribadavia.

2006 *La Ópera de Tres Centavos* de Bertolt Brecht. Producció Bienal d'Atalaya amb l'INAEM i la Junta d'Andalusia. Premi EL PUBLICO a les Arts Escèniques.

2004 *Medea*. Coproducció d'Atalaya amb el Festival de Mérida i l'Artcarnumtum Festival de Viena, Junta de Andalucía i INAEM del Ministeri de Cultura. Premi al Millor Espectacle, Millor Direcció per a Ricardo Iniesta, Millor Vestuari per a Carmen Giles i Millor Espai Sonor a la Feria de Teatro del Sur de Palma del Ró 2004. Premi del públic al Millor espectacle i Premi del Jura al Millor espectacle a la Feria Internacional de Aragón 2004. Finalista als Premios MAX i ADE al millor director 2006.

2002 *El Público* de Federico García Lorca. Producció Bienal d'Atalaya amb INAEM i la Junta de Andalucía.

2000 *Exiliadas* de Borja Ortiz de Gondra. Producció Bienal d'Atalaya amb INAEM i Junta de Andalucía. Premi Escena 2000 i Premi Ciudad de Palencia 2002 al Millor Director.

1998 *Divinas Palabras* de Valle Inclán. Producció Bienal Atalaya-Junta de Andalucía. Premi Ercilla a la Millor Creació Dramàtica. Premi a la Millor Direcció de la Feria del Sur.

1998 *De Cádiz a Cuba. La mar de flamenco* Direcció escènica d'aquest espectacle musical de Mario Maya, estrena a la X Bienal de Flamenco.

1996 *Elektra*. Producció Bienal Atalaya-Junta de Andalucía-Ministeri de Cultura. Premi Festival Internacional d'El Cairo 2001. Premi al Millor Espectacle Andalús.

1994 *Así que pasen cinco años*. Segona versió.

1994 *La Oreja Izquierda* de Van Gogh d'Antonio Álamo.

1992 *Descripción de un cuadro* de Heiner Müller.

1991 *Espejismos*.

1990 *Hamlet-Máquina* de Heiner Müller

1988 *La Rebelión de los Objetos* de Maiakovski.

1986 *Así que pasen cinco años* de Federico García Lorca.

Als guardons convé afegir el Premi Antero Guardia 2009 rebut a títol personal de part de l'Ajuntament d'Úbeda i, sobretot, el Premio Nacional de Teatro concedit a Atalaya i TNT el 2008.

Com a pedagog ha impartit tallers des del 1982 en molts diversos països del món, d'Austràlia a l'Argentina. Dirigeix el Laboratori Internacional de TNT i hi fa classe de la matèria d'Escenificació.

Ha escrit nombrosos articles i col·laboracions a El País, El Correo de Andalucía, ADE, Primer Acto, Yesca, La Unión del Pueblo i El Correo del Pueblo (redactor de cultura d'aquests tres últims).

la companyia

Segons els crítics especialitzats, **Atalaya** ha aconseguit crear un estil propi que es basa en l'energia de l'actor, tant a través del cos com de la veu, la lectura contemporània dels grans textos universals, la força expressionista de les imatges i el tractament poètic de l'espai, la música i els objectes. La continuïtat de l'equip estable permet llargs processos d'investigació per a cada muntatge.

El 2019 faran 35 anys, en els quals s'ha convertit en un dels referents més sòlids del teatre espanyol. S'ha presentat en 150 festivals internacionals en 35 països dels sis continents i ha rebut 38 guardons, d'entre els quals destaca el Premio Nacional de Teatro el 2008. Aquell any es va engegar el Centro Internacional de Investigación Teatral TNT que compta amb el teatre privat més gran d'Andalusia i amb un laboratori-escola permanent. Habitualment pren part en projectes culturals de la Unió Europea.

més informació <http://www.atalaya-tnt.com/>

aquest espectacle forma part del recorregut

MEMÒRIA OBSTINADA

com també els espectacles següents:

SAIGON

creació i direcció **Caroline Guiela Nguyen**
cia. **les Hommes Approximatifs**
Montjuïc. 25 i 26/01

MAR DE FONTS

història oculta del desembarcament
direcció **Pere Fullana**
cia. **Iguana Teatre**
Gràcia. del 13 al 24/03

MUNDO OBRERO

una historia de la clase trabajadora en España
creació i direcció **Alberto San Juan**
Gràcia. del 13 al 30/06